



רוצה תמיד לעשות לה כלים, אבל לא תמיד היא נותנת לי.

אמנון: נכון, אנחנו עוזרים לה יותר. חוץ מזה, אנחנו שולחים הרבה ציורים ומכתבים לאבא. איפה הוא? במצריים, במקום רע. בטח שהוא מקבל אותם. הוא גם שולח לנו מכתבים ומתנות בחזרה. הוא שלח לי רובה כזה, ועוד המון דברים. מאיפה? ממצריים.

יפית: ולי הוא שלח מין נעליים כאלה מעור. חבל שהן קטנות בשבילי.

ויאלט: מה פתאום? לא נותנים לו לשלוח לנו כלום. מהרגע שנעצר, לא קיבלנו ממנו כלום. את הרובה והנעליים הוא קנה במצריים לפני שנעצר, וכאשר נעצר שלחו לי את כל מטל-טליו. אני כותבת לו מכתבים ארוכים ארוכים. אני מספרת לו על הילדים, עליי — על כל מה שקורה לנו. אני מעבירה את המכתבים דרך משרד החוץ. שם אומרים לי שהוא מקבל אותם. אני יודעת?

לא נסעתי לבקר אותו. אני מפחדת לראות אותו שם בתנאים האלה. שמעתי על התנאים שם כאלה סיפורים: דור קא לא היתה לי בעיה כספית, כי היה מישוה נדיב שהציע לי לממן את הטיסה למצריים והמלון, אבל פחדתי. בעיני קר אני פוחדת מהרגע של הפרידה.

יוסף תמיד היה בשימזול. גם אמא שלו אומרת ככה. בצבא הוא איבד עין. כן, הוא נכה צה"ל. אם משהו יכול לקרות — זה יקרה אצלו.

שנינו ילידי מצריים.

הוקסמתי ממנו. הוא חבר'ה מן, יש לו חוש הומור. חבל שאת לא יכולה לפגוש אותו. אנשים מתלהבים ממנו מידי.

★ "אין לכם אבא!"

התחתנו לפני תשע שנים. הוא עבר או בעסק המיטת — מיפעל תריסים. במשך 15 שנים זה היה עסק גדול, מצליח. יום אחד — מתי זה היה? ב-1982 — המיפעל פשט את הרגל.

אי אפשר לתאר את השינוי שחל בינו. הוא הסתובב מובטל במשך כמה חודשים, נכנס לריכאון איום. האווירה במיטת היתה נוראה. אביו נאלץ למכור את הדירה שלהם בגלל החובות. בסוף יוסף, שהיה בעל עסק לתריסים, הלך לעבוד כשכיר בעסק של מישוה אחר. זה היה משבר לגביו. נאלצנו לרדת ברמת החיים שלנו ואני חושבת שהוא הרגיש רגשות אשמה על כך.

יום אחד — איך אני זוכרת את היום הזה? — הוא הודיע לנו שהוא נוסע למצריים. זה היה ב-14 באוגוסט ב-1985. שלושה ימים אחרי הכרית של הקטן — ברוך. יוסף בכלל לא מכיר אותו.

לא התפלאתי במיוחד, מפני שהוא יליד מצריים. לא יכולתי, כמו כן, להצטרף אליו, כי הייתי מטופלת בילדים. ועוד בתינוק. לכן זה לא היה מוזר שהוא נסע בלעדיי.

הוא אמר לי: "תוך שבוע אני חוזר" פיתאום, אחרי כמה ימים, אני קוראת במעריב: "ישראלי נעצר במצריים באשמת הברחת סמים" אפילו לא חששתי. חשבתי שזאת בריחה גרועה, מכיוון שהיה כתוב טה, עם ה', ולא טחן, עם ה'.

בכל זאת, צילצלתי למישרד החוץ. שם אמרו לי: "אם כתוב בעיתון — זה בוודאי נכון" הם אמרו לי שהם יבדקו את העניין.

ביום השישי הוא היה צריך לחזור, וכמובן לא חזר. אחרי 10 ימים של מתח ועצבים קיבלתי הודעה טלפונית ממשרד החוץ: "כן, הוא עצור בקא-היר".

בטח בטלפון, לא באו אישית. לכי חפשי טיפה של אנושיות היום! איבדתי את העשתונות. קיבלתי היסטוריה. צעקתי לילדים: "אין לכם אבא!"

לא יכולתי להישאר פה, בבית. לקחו אותי לבית-הוריי. עם כל ההיסטוריה, לא חשבתי על עונשמות, אבל ידעתי שיש שם עונשים כבדים, והתנאים אים נוראיים.

ויאלט טחן עם ברוך ויפית

אני מפחדת לבקר אותו בכלא!

ביום של הפסקה, פסקדין, פסקדין-מוות. באו חברים שלנו מהעבר, וכאילו עשו טובה: "אם תצטרכי משהו — תרימי טלפון..." אני לא הטיפוס הזה. אני בחיים לא ארים טלפון. התרגלתי לתת, ולא לקחת.

יוסף הוא בן 43. היה לו יום-הולדת לפני שבוע. לא, אני לא חושבת שהוא חגג שם...

אני לא מסוגלת לחשוב על המשמעות של מה שקורה, ומה שעלול לקרות. אולי בכל זאת הילדים יבראו מהשפעת, אמצא להם סידור, אעז ואסע אליו.

לפעמים אני חוטפת יאוש. לפעמים יש לי תיקווה. יש לי כליך הרבה טרדות ואחריות בכל יום — שאין לי זמן לחשוב על העתיד.

הכל מוטל עליי. אני לבד בעסק הזה. אף אחד לא עוזר לי.

מי יעזור? שכנים? אני לא אוהבת לבקש. אני טיפוס כזה.

חברים? כשהמצב של בעלי ושלי היה טוב — היו לנו המון חברים. בעלי אהב לתת, לעזור. היום? אף אחד מהם לא מכיר אותי. כולם שכחו מאיתנו, אפילו לא התקשרו במשך חודשים.

צריך להעניש אותו פה. שיישב פה כמה שנים בכלא.

כל אחד עלול להתחלק. לפחות נוכל לבקר אותו. ככה, גם אם ימתיקו לו את עונש-המוות בחודש הבא — אז מה? הוא יקבל מאסר-עולם שם? זה עונש-מוות ארוך במקום קצר!

★ היה לו יום-הולדת

אני בכלל לא מעזה לחשוב על העתיד. לא רוצה לחשוב על זה. אני חיה מהיום למחר.

האמת היא שלא יכולתי לחשוב במיוחד. גם הייתי בהלם עליך שהוא נתפס עם סמים. זה כאמת לא מתאים לו. עם כל המצב הכלכלי הגרוע שלנו, אני לא מצדיקה אותו. הברחת סמים?

שאלוהים לא יעמיד אף אחד מאיתנו לפני השטן!

ברור לי שהוא עשה מה שעשה בשבילי ובשביל הילדים. אני גם לא חושבת שהוא צריך לצאת פטור מכך. רק שיתנו לו להגיע ארצה, שישפטו אותו פה. הרי הוא הודה שרצה להעביר את הסמים הנה, ולא לתוך מצריים. אז